

En Berättelse Om Det Rena Varat

(En Novell Av Andreas Ingo)

Ingemar Hedenius hette han.

Det var en relativt vanlig man, han hade passerat de femtio, dock var han inte den kände "Ingemar Hedenius", han som tidigare hade skrivit det kända svenska filosofiverket "Tro Och Vetande".

"Tro Och Vetande" handlade om människans irrationella sida - att hon lätt trodde på det som kändes rätt att tro på - och i kontrast till det valde hon att inte tro på det som hon hade rationellt bindande själ att tro på.

Ingemar hade vanliga kläder - en tjänstemans Kavaj och en ihopsnord slips. Någon svart fläck kunde synas på hans grå byxor, en produkt av ett besök hos en bilmekaniker tidigare - nu var han äntligen ute i det fria!

Mycket kunde sägas om hans ämbete som tjänsteman på rent kommunalt bevåg - en kommun som var känd för sina fina parker - välkrattade alléer, välvattnade rabatter med allsköns exotiskt växtmaterial!

Ingemar var ute vid havet och havet glittrade förföriskt och en svag vind smekte den medelåldrige mannens ansikte i partier dolt lite av vitt skägg orakat.

Det fanns ingen anledning att skryta - i ungdomen hade Ingemar sett bättre ut än vad han gjorde nu!

Meditationen, akten att liksom resignera intellektuellt och istället ta in havsutsikten som den var, att liksom koncentrera sig på det världsliga(!), gjorde att Ingemar kunde släppa sina funderingar ett tag.

* * *

Någonstans där i närheten, längs bryggan där Ingemar nu gick, lade en gammal fiskebåt till. En gammal fiskare syntes på fiskebåten. En liten kuling tilltog och fick den gamle fiskarens skägg att virvla. De enkla kläderna på denna fiskare kontrasterade något mot det "skepp" som hade lagts till vid bryggan - en gammal HT-båt i röd-plast!

Ingemar utbytte några kommentarer med denne gamle fiskare.

"Har du fått någon fisk idag?" Frågade Ingemar.

"Är du sjöbuse?" Föreslog den gamle fiskaren med förakt.

Ingemar såg finurlig ut: Inte hade han helt väntat sig denna "rappa" kommentar! Inte hade han trott att han själv skulle framstå som så farlig!

“Det är nog inte så mycket bevänt med den saken!” Sade Ingemar, “Men jag antar att du vet mer om det än mig!”

Den gamle fiskaren kröp ner i ruffen på den gamle HT-båten och sågs inte till mer.

* * *

Det blev middag i en gammal stuga inte långt från bryggan där den gamle fiskaren lade till. En stuga där olika skepp i miniatyr prydde väldammade hyllor. Skonare från förr samsades med mindre segelfartyg, någon gammal pråm som närmast liknade något från någon biblisk passage angående Noaks Ark, kunde också synas.

Det dracks konjak där ur rena glas - självfallet också lyssnade mannen på Mozart där han drack sin fina rusdryck - någon liten tårtbit slank också ned.

Så var Ingemars liv: Han hade sett mycket där han hade varit ute och rest och strosat. Den gamle fiskare han utbytte några underfundiga ord med tidigare representerade väl “den äldre generationen” - en man som inte hade mycket till övers för en helt okänd man som Ingemar Hedenius - visserligen nästan i samma ålder som Ingemar - men en främling ändock!

* * *

Det var dags att ge sig ut på bryggan igen. Ingemar sneglade nu bortåt mot platsen där han tidigare hade sett den gamle fiskaren och en vindil fick nu ytterpartierna av hans ögonlock att darra.

Fiskaren var kvar och kom nu gående på bryggan med ett par storhavslaxar upphängda på en huggkrok. Ingemar var tyst. Liksom konsten att meditera lät Ingemar rösten förbli frånvarande, liksom medvetet icke-varande - en konst som Ingemar tänkte att självaste rena Buddha måste ha lärt ut!

“Så du är kvar än?” Fick den gamle fiskaren fram.

Laxarna dröjde kvar hans stadiga händer i samma höjdnivå som de varit innan men Ingemar kunde lätt se att fiskaren inte riktigt hade den ungdomliga kraften kvar i händerna.

Ingemar gick stadigt och med normal takt fram till fiskaren.

“Kom inte närmare!” Sade fiskaren till Ingemar, “Jag vet att du tillhör kommunfullmäktige!” Sade han, “Jag sköter mitt du sköter ditt!”

“Du vet fiskare jag är inte den du tror att jag är!” Sade Ingemar Hedenius.

“Hur så?” Undrade den gamle.

“Jag är bara en liten kommunalarbetare.” sade Ingemar.

* * *

Tidigare hade Ingemar faktiskt upplevt en liten liknande episod hos bilmekanikern som tidigare nämnts. Detta skedde i en bilverkstad i ytterkanterna av Norrtälje där Ingemar hade sin egentliga residens.

Bilmekanikern var alldeles svart av klibbig olja där en förgasare av tvingande skäl hade bytts ut så att Ingemar kunde färdas någorlunda säkert. Dock var verkstaden som Ingemar nu beträdde inte helt oljig - den var särdeles alldeles välpolerad och underskön och bilmekanikern var en ung kvinna ungefär tjugofem år gammal.

“Så det blir tretusen kronor som betalning för förgasarbytet.” Fick den kvinnlige bilmekanikern fram där hon stod mitt i verkstaden intill Ingemars bil med en snygg frontattiralj och liksom log med ett hädiskt leende.

“Tretusen kronor?” sade Ingemar frågande.

“Ja, det blev som vi sagt.”

“Tyvärr -” Sade Ingemar, “hade vi innan överenskommit om femtonhundra kronor för förgasarbytet. Dessutom behövde jag byta ett däck som ingick i det priset.”

“Du får fråga chefen om det.” Sade den kvinnlige bilmekanikern och gick.

* * *

Det var inte mycket att orda om det.

“Sådant händer i den verkliga världen.” Tänkte Ingemar, “Och kom att tänka på sina uppvuxna barn och släktingar som dött. “Det verkliga är att livet är illusion, Buddhisterna kallar det “*Maya*”, d.v.s livet levs som i en översinnlig dröm, där inget nödvändigtvis är så som vi uppfattar det vara.

“Och i meditationen -” dristade sig Ingemar till, “fanns ingen världsuppfattning, enbart det rena varat.”

“Och kanske var det bäst så!”

* * *

En ny promenad i nutid längs den brygga varvid den gamle fiskaren tidigare hade gått.

Men nu var bryggan ren, inga sinnesintryck störde Ingemar där han gick.

Faktiskt hade han tidigare fått i sig ett glas Rödvin. “Det krusades i de glasen!” Tänkte Ingemar och kände att familjen och hans “ansvar” hos kommunfullmäktige (Där han faktiskt var Boss trots sin “*nödlögn*”!) gjorde det lättare för honom att njuta av den stund som nu åkom.

Och “meditationen” - tankarna på kvällningen med lite lätt lektyr fick Ingemar att känna sig nöjd.

Han satte sig tillrätta i gungstolen i den lilla stugan vid havet som var målet för denna “strapats”.

Han drack lite Rom han tittade på foton på sina numera “vuxna” barn - barn som var aktiemäklare, parkvakter och andra kreativa förmågor. Han suckade: Det var som att dåtiden med de gamla Buddhisterna och de “renlärde” skriftlärda återspeglade det liv vari han nu själv levde.

Han slumrade förstrött och han tänkte: “Var fiskaren ärlig? Var den kvinnlige bilmekanikern normal? Var Buddha inte alls som människor trots?”

“Var snarare Guatama Buddha som han själv?”